

Ὅμιλία 14η

(Αποκ. 2, 13-15)

Βαλααμιτισμός-Νικολαϊτισμός, ὡς αἰώνιος τύπος
δράσεως καὶ μεθόδου τῶν δολιοφθορέων
τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὴν πίστιν μου καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αἷς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου ὁ σατανᾶς κατοικεῖ.»¹

Συνεχίζει, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸν ἐπίσκοπο τῆς Περγάμου καὶ τοῦ λέει: Ἐσύ κρατᾷς τὸ ὄνομά μου ψηλά, καὶ δέν ἀρνήθηκες τὴν πίστην μου, ἰδιαίτερα δέ κατὰ τίς ἡμέρες τοῦ προκατόχου σου, τοῦ ἐπισκόπου Ἀντίπα, τοῦ μάρτυρά μου τοῦ πιστοῦ, πού φονεύθηκε στήν πόλιν σας, ὅπου κατοικεῖ ὁ Σατανᾶς.

Ἀπευθυνόμενος ὁ Κύριος στὸν ἐπίσκοπο τῆς Περγάμου, λέει ὅτι, παρὰ τό τόσο φοβερὰ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον, πού εἶχαμε ἀναλύσει στήν περασμένη μας ὁμιλία, ὁ ἐπίσκοπος κράτησε τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ δέν ἀρνήθηκε τὴν πίστην του σ' Αὐτόν.

Ἔτσι, βλέπουμε τὸν προφητικὸ λόγον τοῦ Κυρίου,

1. Ἀποκ. 2, 13.

στά εὐαγγέλια, πού εἶπε «ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου»², ἐδῶ νά βρίσκει πραγμάτωση.

«Ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου»! Ἴσως ἡ ἀπορία: Γιατί θά πρέπει οἱ πιστοί νά εἶναι «μισούμενοι ὑπὸ πάντων», ἀκριβῶς γιατί πιστεύουν στὸν Χριστό;

Διότι πίσω ἀπὸ τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὸ μῖσος τοῦ Σατανᾶ. Ποτέ δέν μισήθηκε κανείς γιατί εἶχε ὅποιαδήποτε ἄλλη πίστη. Πέστε μου· ἔχει μάρτυρες ὁ Βουδδισμός; Πέστε μου· ἔχει μάρτυρες ὁ Μωαμεθανισμός; Ὁχι. Μάρτυρες ἔχει μόνο ὁ Χριστιανισμός, γιατί μόνο ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ γνήσια πίστη· ὅλες οἱ ἄλλες εἶναι κατασκευάσματα ἀνθρώπινα, καί λατρεύεται ἐκεῖ ὁ Διάβολος.³ Καί ὁ Διάβολος δέν πολεμᾷ τὸν ἑαυτό του, διότι, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου, ἐάν ὁ Διάβολος πολεμοῦσε τὸν ἑαυτό του, τότε θά εἶχε ἤδη διαλυθεῖ.⁴ Πολεμᾷ ὅμως τὴν ἀληθινὴ πίστη, πολεμᾷ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτόν τὸν λόγο σπεῖρει τὸ μῖσος στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, καί στρέφονται ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν.

Ἔτσι, βλέπουμε τὸν λόγο τοῦ Κυρίου «ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου» νά βρίσκει τώρα πραγμάτωση ἐδῶ στήν πόλη τῆς Περγάμου ἀλλά καί ὅπου ὑπάρχει ὁ Χριστιανισμός.

Ὅμως ὁ Κύριος εἶπε στὸν ἐπίσκοπο ὅτι «κρατεῖς τὸ ὄνομά μου», σάν νά εἶναι τὸ ὄνομα ἓνα ἀντικείμενο τὸ ὁποῖο κρατᾷμε στά χέρια μας.

2. Ματθ. 10, 22, 24, 9. Μᾶρκ. 13, 13. Λουκᾶ 21, 17.

3. Βλ. Ρωμ. 1, 20-25. Ἰωάν. 10, 8. Ψαλμ. 113, 12, 15, 15. κ.ἀ.

4. Βλ. Ματθ. 12, 25-26.

Ἄλλά τί σημαίνει κρατῶ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ; Αὐτό ἔχει πάρα πολύ μεγάλη ἀξία καί σημασία.

Κρατῶ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ σημαίνει ὅτι δέν τό ἀπέρριψα, δέν τό ἔριξα χάμω, γιά νά ποδοπατηθεῖ, νά περιφρονηθεῖ. Κρατῶ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ λοιπόν σημαίνει κρατῶ τήν πίστη στόν Χριστό καί τή ζωή πού θέλει ὁ Χριστός. Δηλαδή, μέ ἄλλα λόγια, σημαίνει ὅτι κρατῶ τήν ὀρθοδοξία καί τήν ὀρθοπραξία. Μάλιστα στήν ἐποχή μας –ὅπως ἰδιαίτερος στήν ἐποχή μας, πού τά πάντα καταπατοῦνται, καί ἡ πίστη καί ἡ χριστιανική ζωή– εἶναι μεγάλη ὑπόθεση νά μπορεῖ κανεῖς νά κρατᾷ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ψηλά.⁵

Ἔτσι, νά τό ξέρουμε, ἀγαπητοί μου, ἄν ζοῦμε χριστιανικά καί ἄν πιστεύουμε στόν Χριστό, σημαίνει ὅτι κρατᾷμε τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ψηλά.

Βέβαια, τό ὅτι ὁ ἐπίσκοπος κρατοῦσε τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ψηλά, αὐτό ἦταν ἓνα γνώρισμα τοῦ προκατόχου του, τοῦ Ἀντίπα. Αὐτό δέ εἶναι τό μοναδικό ὄνομα πού ἀναφέρεται μέσα στό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως, καί κυρίως στίς ἐπτά ἐπιστολές. Στίς ἄλλες λέει: Στόν ἐπίσκοπο, στόν ἄγγελο τῆς Α ἢ Β πόλεως γράψε... ἀλλά χωρίς ὄνομα. Εἶναι τό μόνο ὄνομα πού ἀναφέρεται

5. Ἐδῶ ἀναδεικνύεται θετικῶς καί ἀρνητικῶς (κρατεῖς καί οὐκ ἡρνήσω) ἡ ἐν τοιούτῳ εἰδωλολατρικῇ καί δὴ καί καισαρολατρικῇ περιβάλλοντι σταθερά ἐμμονή τοῦ ἐπισκόπου καί τοῦ ποιμνίου του εἰς τήν χριστιανικήν ὁμολογίαν (Μπρατσιώτης, σ. 93). Οἱ Χριστιανοί τῆς Περγάμου κρατοῦσαν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί δέν ἀρνοῦνταν τήν πίστη του (πρβλ. *Ματθ.* 10, 22, *Πράξ.* 5, 41) μέ τό νά μή προσφέρουν θυμίαμα στό ἄγαλμα τοῦ αὐτοκράτορα καί μέ τήν μή ὑπογραφή δήλωσης (libelus) ὅτι ὁ Καῖσαρ εἶναι ὁ Κύριος, δηλαδή θεῖο πρόσωπο (βλ. ἀλληλογραφία Πλινίου-Τραϊανοῦ).

ἐδῶ, τό μοναδικό. Κι αὐτό εἶναι σημαντικό, διότι μέσα στήν ὅλη ὑπόθεση τῆς ἀναφορᾶς τῶν πτυχῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡ θέση ἑνός ὀνόματος ἔχει πάρα πολλή ἀξία.

Ὡστόσο, ὁ προκάτοχος τοῦ παραλήπτου τῆς ἐπιστολῆς, πού ἦταν ὁ Ἀντίπας, εἶχε κρατήσει τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ψηλά. Λέει ὁ Κύριος: *ἐκεῖ πού ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὁ Ἀντίπας, φονεύθηκε· ἐκεῖ πού κατοικεῖ ὁ Σατανᾶς.*

Μᾶς κάνει ἐξαιρετική ἐντύπωση αὐτός ὁ ἰδιαίτερος τόνος μέ τόν ὁποῖο μιλάει ὁ Κύριος γι' αὐτόν τόν ἐπίσκοπο. Τόν ἀποκαλεῖ *μάρτυρα!* τίτλος πού ἤδη ἔχει ἀναφερθεῖ στόν ἴδιο τόν Κύριο –στό προηγούμενο κεφάλαιο τό εἶχαμε δεῖ–, ὅταν ὁ Εὐαγγελιστής λέει γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό ὅτι εἶναι «ὁ μάρτυς ὁ πιστός»⁶. Αὐτός ὁ τίτλος ἀναφέρεται καί στό 3ο κεφάλαιο, παράγραφος 14, ὅπως καί στό προηγούμενο· *ἐγώ εἶμαι ὁ μάρτυς ὁ πιστός, ὁ ἀληθινός.*

Ἀκόμη, στόν χαρακτηρισμό του ὁ Χριστός ὅτι ὁ Ἀντίπας εἶναι μάρτυς του, προσθέτει ἐκεῖνο τό *μου*· «ὁ μάρτυς μου»! Αὐτό δείχνει μιά τρυφερότητα τοῦ Χριστοῦ, δείχνει μιά ἀγάπη καί μιά ἀναγνώριση τῆς προσοικειώσεως τοῦ Ἀντίπα πρὸς τόν ἴδιο διά τοῦ μαρτυρίου. Ὅπως βλέπετε, ἀγαπητοί μου, εἶναι μεγάλο κεφάλαιο τό μαρτύριο γιά τόν Χριστό, εἶναι μιά θαυμάσια προσοικειώση μέ τόν μεγάλο Μάρτυρα, τόν Χριστό!

Ἐπίσης, στόν τιμητικό τίτλο «ὁ μάρτυς μου» προστίθεται καί κάποια λέξη ἀκόμη· τό ἐπίθετο *πιστός*· «ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός». Ἔτσι, βλέπουμε μιά πληρέστερη

6. Ἀποκ. 1, 5.

ἀπόδοση τοῦ τίτλου πού ἔχει ὁ Χριστός γιά τόν ἑαυτό του νά ἀποδίδεται στόν Ἀντίπα. Δέν σᾶς κάνει ἐντύπωση αὐτό; Ἐμένα μοῦ κάνει ἐντύπωση, ὅτι ἰδιώματα πού ἔχει ὁ Χριστός, ὡς υἱός ἀνθρώπου, τά ἀποδίδει καί σ' ἐκείνους πού τόν ἀγαποῦν καί πεθαίνουν γι' αὐτόν. Ὁ Ἀντίπας λοιπόν εἶναι ὁ μάρτυς του ὁ πιστός!

Ἀλλά ποιός εἶναι αὐτός ὁ θαυμάσιος μάρτυς ὁ πιστός, κατά τήν μαρτυρία τοῦ Κυρίου, αὐτός ὁ Ἀντίπας;

Ἦταν ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς Περγάμου. Κατά τήν παράδοση, οἱ λατρευόμενοι ἀπό τοὺς εἰδωλολάτρεις δαίμονες, ὅπως εἶχαμε πεῖ στήν ἀνάλυση πού κάναμε τήν περασμένη φορά, ὅταν ὁ ἅγιος Ἀντίπας τοὺς ἤλεγξε, αὐτοί οἱ δαίμονες, πού ἦταν κρυμμένοι στά εἰδωλα, ἄρχισαν νά βρίζουν, νά διαμαρτύρονται μέ φωνές πού ἔβγαιναν μέσα ἀπό τά ἀγάλματα μπροστά στους εἰδωλολάτρεις. Καί ἔλεγαν διαμαρτυρόμενοι οἱ δαίμονες ὅτι θά φύγουν ἀπό τήν πόλη τῆς Περγάμου, διότι ὁ Ἀντίπας τοὺς διώχνει!⁷

Αὐτό ἔχει γίνει μέ πολλούς ἁγίους, ἀγαπητοί μου, καί σᾶς ἐξήγησα τήν περασμένη φορά πῶς οἱ δαίμονες πού φωλιάζουν στά εἰδωλα εἶναι ἐκεῖνοι πού λατρεύονται, καί πού διαμαρτύρονται ὅταν μπροστά τους στέκεται ἓνας ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

Τότε, ὅταν τό ἄκουσαν αὐτό οἱ εἰδωλολάτρεις, ἄρπαξαν τόν ἅγιο Ἀντίπα καί τόν ἔριξαν μέσα σέ ἓνα χάλκινο ἐκμαγεῖο ἑνός βοδιοῦ, δηλαδή ἓνα ἄγαλμα βοδιοῦ, ὅς ποῦμε, πού ἦταν κούφιο ἀπό μέσα. Τό ἀνοι-

7. Βλ. π. Ἀθαν. Μυτιληναίου, *Ἡ Ἀποκάλυψις*, Τόμος Α', Ὁμιλία 13η, ἐκδ. Ἱεράς Μονῆς Κομνηνείου, Στόμιον Λαοίσης 2023.

ξαν, ἔριξαν μέσα τόν ἅγιο Ἀντίπα, ἔβαλαν φωτιά ἀπό κάτω, καί τόν ἔκαψαν μέσα σ' αὐτό τό χάλκινο βόδι. Ἔτσι, εἶναι μάρτυς, καί ἡ Ἐκκλησία μας τόν τιμᾷ στίς 11 Ἀπριλίου. Μαρτύρησε ἐπὶ Δομιτιανοῦ τό 83 μ.Χ.⁸

Μετά ἀπό αὐτό, τό πολύ τιμητικό φυσικά γιά τήν πόλη τῆς Περγάμου, ὁ Κύριος λέει: «Ἀλλά ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τήν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδασκε τὸν Βαλὰκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ φαγεῖν εἰδωλόθута καὶ πορνεῦσαι. οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τήν διδαχὴν τῶν Νικολαϊτῶν ὁμοίως»⁹.

Δηλαδή: Παρά ταῦτα, ἔχω μερικά ἐναντίον σου, λίγα ὅμως· ὅτι δηλαδή ἔχεις ἐκεῖ μερικούς νά ἀποδέχονται, νά κρατοῦν τήν διδαχὴ τοῦ Βαλαάμ, ὁ ὁποῖος εἶχε διδάξει τόν Βαλὰκ νά παρασύρει τούς Ἰσραηλῖτες νά φᾶνε εἰδωλόθута καὶ νά πορνεύσουν. Ἔτσι καὶ ἐσύ ἔχεις ἐκεῖ τούς Νικολαῖτες, πού καὶ αὐτοὶ διδάσκουν τά παρόμοια.

Ὡστε ὑπάρχουν καὶ παράπονα ἀπὸ τόν Ἰησοῦ! «ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα»· ἔχω μερικά ἐναντίον σου! Ἀλλά αὐτά εἶναι λίγα, σᾶς εἶπα, καὶ πρόκειται περὶ ἐπιδράσεων τοῦ εἰδωλολατρικοῦ περιβάλλοντος στή ζωὴ μερικῶν Χριστιανῶν, τίς ὁποῖες ὁ ἐπίσκοπος δέν πρό-

8. Τίς δέ ἦτο ὁ Ἀντίπας δέν γνωρίζομεν ἀκριβῶς. Παράδοσις μόνο ἀπαντῶσα παρά Συμεῶν τῷ Μεταφραστῇ φέρει αὐτόν ὡς ἐπίσκοπον Περγάμου μαρτυρήσαντα ἐπὶ Δομιτιανοῦ ἐντὸς πεπτωρακτομένου χαλκίνου ταύρου. Κατὰ δέ τόν Καισαρείας Ἀρέθαν ἐσώζετο εἰσέτι ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ τό Μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἀντίπα. (Περὶ τοῦ Ἀντίπα, βλ. ἄρθρον Χρυσοστ. Παπαδοπούλου ἐν «Θεολογία» 1923, σ. 218-21). (Π. Μπρατσιώτης, σ. 94).

9. Ἀποκ. 2, 14-15.

σεξε ἐπαρκῶς.

Σημειώστε ὅτι τότε ἡ Ἐκκλησία ἦταν κλειστή· ἦταν μέ ὅλη τή σημασία τῆς λέξεως κλειστή· ὅπως ἓνας καρπός πού μεγαλώνει σ' ἓνα δέντρο· καί τό μέγάλωμα τοῦ καρποῦ εἶναι ἀπό μέσα πρὸς τὰ ἔξω.

Πάρτε γιά παράδειγμα, παρακαλῶ, ἓναν καρπό, καί γιά νά γίνει πιό ἐντυπωσιακό, ἓναν μεγάλο καρπό· πάρτε ἓνα καρπούζι. Ἀρχικά βλέπετε στήν καρπουζιά ἓνα καρπουζάκι· εἶναι πολύ μικρό. Αὐτό ἀρχίζει νά μεγαλώνει, νά μεγαλώνει... Πῶς μεγαλώνει; Δέν μεγαλώνει ἀπό μέσα πρὸς τὰ ἔξω; Ἐρχεται μήπως ἀπ' ἔξω νά προστεθεῖ κάτι γιά νά μεγαλώσει τό καρπούζι; Ὁχι. Ἀλλά ἀπό μέσα κάτι γίνεται καί μεγαλώνει. Τί εἶναι αὐτό τό κάτι πού γίνεται; Βεβαίως παίρνει τροφή ἀπό ἓναν μίσχο· παίρνει νερό, παίρνει οὐσίες διά μέσου τοῦ νεροῦ, καί τρέφεται καί μεγαλώνει ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω.

Αὐτό γινόταν καί στήν ἀρχαία Ἐκκλησία, κι αὐτό ὀφείλει νά γίνεται πάντοτε στήν Ἐκκλησία. Δηλαδή ὑπῆρχε ἓνας μίσχος, ὑπῆρχε μία πόρτα, ἡ πόρτα τῶν κατηγουμένων. Πρῶτα θά ὑποστεῖς κατήχηση, ὕστερα θά δοκιμαστεῖς ποιός εἶσαι, καί μετὰ θά βαπτιστεῖς καί θά γίνεις μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ λοιπόν ἦταν κλειστή. Δέν μπορούσες νά μπεῖς μέσα, ἐάν προηγουμένως δέν εἶχε δοκιμαστεῖ ἡ ἀξία σου, τό ποιός εἶσαι, ἡ πίστη σου, ἡ ἀρετή σου, ἡ ζωή σου. Καί οἱ πόρτες ἦταν κλειστές, ὅχι μέ τήν ἔννοια πλέον τοῦ Βαπτίσματος μόνο, ἀλλά καί μέ τήν τεχνική σημασία τοῦ ὅρου. Ἐκεῖνο τό «τὰς θύρας, τὰς θύρας» αὐτό ἀκριβῶς διασώζει· ὅτι δη-

λαδή μέσα στην Ἐκκλησία οἱ φύλακες, οἱ θυρωροί, ἔκλειναν τήν πόρτα, γιά νά μήν μπεῖ κανεῖς ἄπιστος, οὔτε κᾶν κατηχούμενος. Οἱ κατηχούμενοι, πρίν ἀπό τό μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἀναχωροῦσαν ἀπό τή θεία Λειτουργία. Γι' αὐτό ἔκλειναν οἱ πόρτες, ἔβγαιναν ὅλοι ἔξω, καί ἔμεναν μέσα μόνο οἱ πιστοί, οἱ ὁποῖοι παρακουλουθοῦσαν τή θεία Λειτουργία γιά νά κοινωνήσουν.

Φαίνεται ὅμως ὅτι κάποια μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶχαν δεχθεῖ κάποιες ἐπιδράσεις ἀπό τό εἰδωλολατρικό περιβάλλον, γιατί μερικοί εἶχαν ἀποδεχθεῖ αὐτήν τήν διδασκαλία τῶν εἰδωλολατρῶν, τῶν Νικολαϊτῶν –πού εἶχαμε ἀναλύσει μιὰ περασμένη φορά¹⁰ καί, ἀντιλαμβάνεστε, μερικοί Χριστιανοί παρουσίαζαν συμπτώματα αὐτῶν τῶν ἐπιδράσεων. Αὐτό ὅμως δέν ἄρесе στόν Κύριο· ἤθελε τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του νά εἶναι ὅπως Ἐκεῖνος θέλει· γι' αὐτό διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ ἐπισκόπου καί τοῦ λέει: «ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα»!

Ἐάν, μέ τήν εἰκόνα πού σᾶς περιέγραψα, ἔπρεπε νά δοῦμε τήν ἐποχή μας, τί θά λέγαμε; ἡ Ἐκκλησία σήμερα εἶναι κλειστή ἢ ἀνοιχτή;

Εἶναι ἀνοιχτή. Οἱ πόρτες της δέν κλείνονται πλέον, ὄχι μόνο μέ τήν τεχνική ἔννοια τοῦ ὅρου, ἀλλά οὔτε κᾶν ξέρουμε ποιοί εἶναι αὐτοί πού μπαίνουν μέσα στήν Ἐκκλησία! Οὔτε κᾶν τούς ξέρουμε! Καί τό χειρότερο εἶναι ὅτι, ἔτσι ὅπως ἔχουμε διαμορφωθεῖ, δέν ξέρεϊ πιά οὔτε ὁ ἱερέας τό ποίμνιό του, οὔτε τό ποίμνιο τόν ἱερέα! δέν γνωρίζομαστε πιά! Ἐνῶ πρῶτα οἱ Χριστιανοί

10. Βλ. π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου, *Ἡ Ἀποκάλυψις*, Τόμος Α', Ὁμιλία 9η, ἐκδ. Ἱ. Μ. Κομνηνείου, Στόμιον 2023.

νοί, ὅταν λεγόταν τό «τὰς θύρας, τὰς θύρας», ὁ ἕνας κοιτοῦσε τόν ἄλλο –μάλιστα, αὐτό διασώζεται σέ μία ἄλλη θεία Λειτουργία, ἀρχαία—¹¹ κοιτοῦσε ὁ ἕνας τόν ἄλλο γιά νά δοῦν μήπως ἔχει μείνει κάποιος πού νά εἶναι ἄγνωστος. Καί δέν ἐπιτρεπόταν νά μείνει κανεῖς ἄγνωστος μέσα στήν ἐκκλησία.

Ἔτσι, δέν ξέρω τί θά ἔλεγε σήμερα ὁ Κύριος, ἀγαπητοί μου, στόν κάθε ἐπίσκοπο. Τί θά τοῦ ἔλεγε; ὅτι «ἔχω ὀλίγα κατὰ σοῦ»; ὅτι ἄφησες τούς Νικολαῖτες νά ἐπιδράσουν στή ζωή τῶν πιστῶν σου; ὅταν ἔχει εἰσβάλει στή ζωή τῶν πιστῶν ἡ τηλεόραση, τό ραδιόφωνο, τό θέατρο, ὁ κινηματογράφος, ὁ τρόπος ζωῆς ἐκεῖνος πού ὑπάρχει σήμερα, καί δέν ξέρουμε πιά τί νά κάνουμε;

Ξέρετε πῶς ἀκριβῶς θά μπορούσαμε νά παρομοιάσουμε τήν ὅλη ὑπόθεση; μέ ἕνα διάτρητο καλάθι, πού πᾶμε νά βάλουμε νερό! Ποῦ νά κρατήσεις τό νερό μέσα στό καλάθι; τί νά κρατήσεις; τί νά βουλώσεις; Ποιά τρύπα νά κλείσεις στό καλάθι, γιά νά κρατήσεις τό νερό; Εἶναι μία κατάσταση φοβερή. Καί σήμερα δέν θά εἶχε ὁ Κύριος νά μᾶς πεῖ ὅτι ἔχει λίγα ἐναντίον μας· θά εἶχε πολλά!

Φαίνεται πιά ὅτι τό ποίμνιο πρέπει νά φυλάει μόνο του τόν ἑαυτό του. Ἔτσι φαίνεται! Προσέξτε τί εἶπα. Μήν περιμένετε νά σᾶς φυλάξουμε ἐμεῖς! Λυπᾶμαι. Φυλάξτε τόν ἑαυτό σας, ἀγαπητοί μου... φυλάξτε τόν ἑαυτό σας! Ἐάν δέν φυλάξετε ἐσεῖς τόν ἑαυτό σας, μήν περιμένετε νά σᾶς φυλάξει κάποιος ἄλλος. Λυπᾶμαι

11. Βλ. ἁγ. Ἰακώβου Ἀδελφοθέου, θεία Λειτουργία: «Διάκονος: Μή τις τῶν κατηχουμένων, μή τις τῶν ἀμυήτων, μή τις τῶν μὴ δυναμένων ἡμῖν συνδεηθῆναι. Ἀλλήλους ἐπίγνωτε· τὰς θύρας...».

πού τό λέω! Ἀλλά σᾶς ἐξήγησα· ποιὰ τρύπα νά βουλώσουμε στό καλάθι, ἐκεῖ πού φτάσαμε; Τό ἀντιλαμβάνεστε καί μόνοι σας.

Ὡστόσο, ἄς προσέξουμε ἐδῶ κάτι. Ἐδῶ ὁ Κύριος, μέ τό παράδειγμα πού ἀναφέρει στόν ἐπίσκοπο τῆς Περγάμου, ἐμφανίζει τή δράση καί τή μέθοδο τῶν Νικολαϊτῶν. Καί αὐτά εἶναι πάρα πολύ σπουδαῖα, διότι ἀπλούστατα αὐτά τά δύο στοιχεῖα συνεχίζουν νά ὑπάρχουν πάντοτε μέσα στήν Ἱστορία, συνεπῶς καί στήν ἐποχή μας, καί πρέπει νά τά ἐπισημάνουμε. Ὑπογραμμίζω: πρέπει νά ἐπισημάνουμε αὐτά τά δύο· τή δράση καί τή μέθοδο τῆς δράσεως.

Γιά νά τονίσει ὁ Κύριος μέ ποιόν τρόπο δροῦν αὐτοί οἱ Νικολαῖτες, ἀναφέρει μιᾷ παλιά ἱστορία. Κι αὐτή ἡ παλιά ἱστορία εἶναι ἀπό τό βιβλίο τῶν Ἀριθμῶν. Καί ἀφοῦ κάνει τήν ἀναφορά του ἐκεῖ ὁ Κύριος, λέει: *«οὕτως ἔχεις καί σὺ κρατοῦντας τὴν διδασχὴν τῶν Νικολαϊτῶν ὁμοίως»*. Ἔτσι καί ἐσύ, δηλαδή, ὅπως τότε, στόν παλιό καιρό, στήν ἐποχή πού οἱ Ἑβραῖοι βρῖσκονταν στήν ἔρημο καί συνέβη ἐκεῖνο τό περιστατικό, ἔτσι καί ἐσύ ἔχεις αὐτούς τούς Νικολαῖτες, οἱ ὁποῖοι δροῦν καί μεθοδεύουν τή δράση τους, ὅπως τότε ὁ Βαλαάμ, πού εἶπε στόν Βαλάκ τί νά κάνει.

Ἀλλά γιά νά καταλάβουμε καί νά κατανοήσουμε, ἀγαπητοί μου, καί τή δράση καί τή μέθοδο πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας, μέχρι αὐτήν τήν στιγμή πού σᾶς μιλάω, καί μέχρι πού νά τελειώσει ἡ Ἱστορία τήν ἴδια μέθοδο καί τήν ἴδια δράση θά ἔχουν οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νά ἀναφερθοῦμε μέ λίγα λόγια σ' αὐτή τήν παλιά ἱστορία, γιά νά δοῦμε τά

κύρια γνωρίσματά της. Εἶναι στό βιβλίο τῶν Ἀριθμῶν, ὅπως σᾶς ἀνέφερα, στό κεφάλαια 22, 23, 24, 25 καί 31.

Οἱ Ἰσραηλῖτες, μετά τήν ἔξοδό τους ἀπό τήν Αἴγυπτο καί τίς πολλές περιπέτειές τους στήν ἔρημο, ὑπό τήν ἀρχηγία πάντοτε τοῦ Μωυσέως, ἦρθαν καί ἐγκαταστάθηκαν ἀνατολικά τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, στήν περιοχή πού ἦταν οἱ Μωαβῖτες καί οἱ Μαδιανῖτες.

Μέχρι ἐκεῖ μάλιστα τελειώνει ἡ ἱστορία τοῦ Μωυσέως· διότι κατόπιν ἀνέβηκε πάνω στό ὄρος Νεβώ καί εἶδε ἀπό μακριά τή γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Μωυσῆς πέθανε ἐκεῖ, στό βουνό, καί τήν ἀρχηγία ἐφεξῆς τήν ἀνέλαβε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ. Αὐτός, πάντα μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, διαπέρασε τούς Ἑβραίους ἀπό τόν Ἰορδάνη ποταμό μέ τόν ἴδιο τρόπο πού τούς εἶχε διαπεράσει ἀπό τήν Ἐρυθρά θάλασσα καί ὁ Μωυσῆς –σχίστηκε τό νερό κατά παρόμοιο τρόπο–, ὥστε νά πάρει κῦρος ὡς ἀρχηγός ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καί νά φανεῖ ὅτι τή χάρη τοῦ Θεοῦ δέν τήν εἶχε μόνο ὁ Μωυσῆς, ἀλλά τήν εἶχε καί ὁ ἴδιος. Οἱ Ἑβραῖοι πέρασαν τόν Ἰορδάνη ποταμό, ἔφθασαν στήν Ἱεριχώ, τήν πρώτη πόλη τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας πού κυρίευσαν, καί στή συνέχεια, μέ τούς ἱερούς ἐκείνους πολέμους τους, κατέκτησαν ὅλη τήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ὅπως μᾶς περιγράφουν τά βιβλία παρακάτω τῶν Κριτῶν καί λοιπά.

Ἀλλά ὁ βασιλιάς τῶν Μωαβιτῶν, ὁ Βαλάκ, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι στρατοπέδευσαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπέναντί του, θορυβήθηκε. Οἱ Ἑβραῖοι τότε ἦταν δύο ἑκατομμύρια ἄνθρωποι. Θορυβήθηκε, ὅπως εἶναι πολύ φυσικό νά θορυβηθεῖ κάθε βασιλιάς καί κάθε ἀρχηγός κράτους ἐνός λαοῦ, ὅταν δεῖ νά στρατοπεδεύουν τόσοι ἄν-

θρωποι, λαός πολὺς, στά σύνορά του.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, καί μετὰ ἅπ' αὐτὰ γιὰ αἰῶνες ὁλόκληρους, οἱ μετακινήσεις τῶν λαῶν ἦταν κάτι τό συνηθισμένο. Σήμερα δέν ἔχουμε τόσο πολλές μετακινήσεις λαῶν· ἀλλὰ μέχρι πρότινος αὐτές ἦταν ἓνα συνηθισμένο φαινόμενο.¹² Ἔτσι καί οἱ Ἑβραῖοι, λαός ὁλόκληρος, μετακινοῦνται γιὰ νά κατακτήσουν τήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

Ὅμως, ὅπως σᾶς ἐξήγησα, ὁ Βαλάκ αἰσθάνθηκε μέσα του μεγάλη ἀνησυχία· δέν ξέρει τί νά κάνει. Τότε καλεῖ τή γερουσία τῶν Μωαβιτῶν ἀλλά καί τή γερουσία τῶν Μαδιανιτῶν σέ κοινή σύναξη, νά ἀποφασίσουν γιὰ τό τί ἔπρεπε νά κάνουν. Ἐκεῖ ἀποφασίστηκε νά προσκαλέσουν ἓναν ὀνομαστό μάγο πού κατοικοῦσε στή Μεσοποταμία, ἀρκετά μακριά δηλαδή, πού τόν ἔλεγαν Βαλαάμ, ἐλπίζοντας ὅτι ἂν τόν εἶχαν κοντά τους, αὐτός ὁ μάγος θά καταριόταν τούς Ἰσραηλῖτες, καί οἱ Ἰσραηλῖτες θά ἀποδεκατίζονταν στήν ἔρημο, δέν ξέρω μέ τί τρόπο, καί ἔτσι θά γλίτωναν οἱ Μωαβῖτες καί οἱ Μαδιανῖτες.

Πράγματι, ἔστειλαν μία ἀντιπροσωπεῖα στή Μεσοποταμία μέ πολλά δῶρα καί εἶπαν στόν Βαλαάμ: Ὁ μι-

12. Τίς τελευταῖες δεκαετίες δέν ὑπῆρξαν ἀξιοσημείωτες μεταναστευτικές ροές. Ὅμως ἀπό τήν δεκαετία τοῦ 1990 ἐπιχειρεῖται μιά ἄνευ προηγουμένου μαζική, μεθοδευμένη καί στοχευμένη μετανάστευση πρὸς τήν Εὐρώπη, κυρίως καί ἀποκλειστικῶς ἀπό μουσουλμάνους, μέ προφανή κίνδυνο –ἢ ἐπιδίωξη– τήν ἀλλοίωση τῆς πολιτισμικῆς ταυτότητάς της. Σ' αὐτό ὑποβοήθησαν διάφορες συμβάσεις καί συνθήκες, ὅπως τοῦ Δουβλίνου, τοῦ Μάαστριχτ, τοῦ Τάμπερε κ. ἄ. καί κυρίως τοῦ Σένγκεν, μέ τήν ὁποία καταργήθηκε κάθε ἔλεγχος στά ἐσωτερικά σύνορα τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης.

σθός σου θά εἶναι πλούσιος. Ὁ βασιλιάς μας θά σέ ἀμείψει πλουσιοπάροχα. Σέ θέλει νά ἔρθεις νά καταραστεῖς ἕναν λαό πού ἐμφανίσθηκε στά σύνορά μας.

Λέει τότε ὁ Βαλαάμ: Καλά· μένετε ἀπόψε ἐδῶ, καί θά σᾶς ἀπαντήσω αὔριο.

Τή νύχτα ἐμφανίζεται ὁ Κύριος, ὁ Θεός, ὁ Κύριος τοῦ Ἰσραήλ, καί τοῦ λέει: Γιατί ἦλθαν αὐτοί νά σέ πάρουν ἀπό ἐδῶ; Δέν θά φύγεις· θά μένεις ἐδῶ. Δέν θά πᾶς μαζί τους.

Τό πρωί τούς λέει: Λυπᾶμαι πάρα πολύ· δέν θά μπορέσω νά ἔρθω. Ὅλο τό βίός τοῦ βασιλέως νά μοῦ δώσετε, ἐγώ δέν θά μπορέσω νά ἔρθω. Ἔτσι, ἔφυγαν αὐτοί ἄπρακτοι.

Στενοχωρήθηκε ὁ Βαλάκ, καί στέλνει ἄλλη ἀντιπροσωπεία, ἐπισημότερα πρόσωπα, πάλι μέ δῶρα πολλά. Ὁ Βαλαάμ τούς εἶπε τά ἴδια: Μείνετε ἐδῶ, καί θά ρωτήσω.

Ὁ Θεός τοῦ λέει: Ἐπειδή ἦρθαν πάλι, πηγαινέ· ἀλλά, πρόσεξε, θά πεῖς αὐτό πού θά σοῦ βάλω ἐγώ στό στόμα!

Ὅμως ἄς μή σᾶς λέω πολλά, γιατί εἶναι μία πολύ μεγάλη ἱστορία, πού περιγράφεται σέ πέντε κεφάλαια. Ὁ Βαλαάμ, ἀφοῦ ξεκινάει, στόν δρόμο τό γαιῖδουράκι του σταματᾷ, ἐκεῖνος δυσανασχετεῖ καί τό χτυπᾷ, δέν ξέρει ὅτι εἶναι κάποιος ἄγγελος πού τό ἐμποδίζει, καί λοιπά καί λοιπά –τά παρατρέχω ὅλα αὐτά– καί τελικά φθάνει στή γῆ Μωάβ.

Χάρηκε ὁ Βαλάκ πού εἶδε τόν Βαλαάμ, καί τοῦ λέει: Ἔλα τώρα ἐδῶ νά σοῦ δείξω τούς Ἰσραηλῖτες.

Τόν ἀνέβασε σ' ἕνα ψηλό βουνό ἐκεῖ, καί τοῦ λέει:

Τούς βλέπεις ἐκεῖ στρατοπεδευμένους; Αὐτούς θέλω νά μοῦ τούς καταραστεῖς, θέλω νά ἀποδεκαιστοῦν, θέλω νά ἐξαφανιστοῦν ἀπό τά μάτια μου!

Καλά, τοῦ λέει ὁ Βαλαάμ. Φέρε μου ἑπτὰ βόδια καί ἑπτὰ πρόβατα κάνε ἑπτὰ βωμούς καί θυσίασέ τα. Καί, πρόσεξε, αὐτό πού θά μοῦ βάλει στό στόμα μου ὁ Θεός, αὐτό καί θά σοῦ πῶ. Πρόσεξε τί σοῦ εἶπα· αὐτό πού θά μοῦ ὑπαγορεύσει ὁ Θεός, αὐτό καί θά σοῦ πῶ!

Πράγματι, ἐγινε ἡ θυσία ἐκεῖ, καί μετὰ ὁ Βαλαάμ ἀρχίζει νά ἐκφέρει ἔπαινο ὑπέρ τῶν Ἰσραηλιτῶν!

Τρόμαξε ὁ Βαλάκ, καί τοῦ λέει: Ἐγώ σέ ἔφερα νά καταραστεῖς τόν λαό αὐτό, κι ἐσύ μοῦ τόν ἐπαινεῖς;

Δέν σοῦ εἶπα, βασιλιά, πῶς ὅ,τι βάλει στό στόμα μου ὁ Θεός, αὐτό καί θά σοῦ πῶ;

Τόν παίρνει ὁ βασιλιάς ἀπό ἐκεῖ καί τόν πάει σέ ἄλλη τοποθεσία, ἀπ' ὅπου φαινόταν ἓνα ἄλλο τμήμα τοῦ στρατοπέδου, ὅχι ὅλο τό στρατόπεδο, καί τοῦ λέει: Βλέπεις τούς Ἰσραηλιῖτες; Θέλω νά μοῦ τούς καταραστεῖς.

Καλά, τοῦ λέει ὁ Βαλαάμ. Πάλι ἑπτὰ βωμούς, νέα θυσία, μέ τά ἀντίστοιχα ζῶα. Καί πάλι ὅμως ἔπαινος ὑπέρ τοῦ Ἰσραήλ!

Ἄρχισε νά θυμώνει ὁ Βαλάκ. Τόν παίρνει ἀπό ἐκεῖ καί τόν πάει σέ τρίτο μέρος. Ὅταν ἐγινε κι αὕτη ἡ θυσία, κατάλαβε πιά ὁ Βαλαάμ ὅτι ὁ Θεός τόν ὑποχρεώνει νά ἐκφέρει μία προφητεία, καταπληκτική προφητεία ὑπέρ τῶν Ἰσραηλιτῶν! Αὐτός μάλιστα μίλησε καί περί τοῦ ἀστέρος πού θά ἀνέτελλε! Καί φαίνεται πῶς τό ἀστέρι ἐκείνο πού φάνηκε στή γέννηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτό πού προφήτευσε ὁ Βαλαάμ, ὁ ἐθνικός, ὁ εἰ-

δωλολάτρης!¹³ Βλέπετε ὅτι ὁ Θεός δέν δεσμεύεται νά βάλει τήν ἀλήθεια καί στό στόμα ἑνός εἰδωλολάτρου. Ὅπως καί στόν Ναβουχοδονόσορα ἔδειξε ἐκεῖνο τό θαυμαστό ὄραμα γιά τήν Ἐκκλησία Του, ἀλλά καί στόν Φαραώ τά γνωστά ἐκεῖνα ὄνειρα γιά τόν λιμό.¹⁴

Ἔτσι, πρίν ἀκόμη τελειώσει ἡ θυσία, γνωρίζοντας ὁ Βαλαάμ τί θέλει ὁ Θεός, ἀρχίζει ἕνα ἐγκώμιο ὑπέρ τῶν Ἑβραίων ἄνευ προηγουμένου!

Ὁργίστηκε φοβερά ὁ Βαλάκ, καί τοῦ λέει: Δέν θά σέ πληρώσω καθόλου. *Νά φύγεις, καί νά μὴ σέ ξαναδῶ!*

Ἀλλά ὁ Βαλαάμ ἦταν φιλάργυρος, ἀγαποῦσε τά χρήματα, καί σκέφτηκε νά κάνει κάτι ἄλλο, ἀφοῦ δέν μποροῦσε νά ἐνεργήσει διαφορετικά, γιατί ὁ Θεός τοῦ ἔβαζε στό στόμα του αὐτόν τόν λόγο. Μάλιστα εἶχε κι

13. Ἡ προφητεία αὐτή τοῦ Βαλαάμ (Αριθμ. 24, 1-25) κρατήθηκε ζωντανή καί ἀξιωματιμολογημένη ἀπό τοὺς μαθητές του στή Μεσοποταμία μέχρι τήν γέννηση τοῦ Χριστοῦ· γι' αὐτό καί αὐτοὶ ἀναζητοῦσαν τόν Ἀστέρα. Καί ἐνῶ οἱ αἰῶνες κυλοῦσαν κι ἔσβηναν στό χάος τοῦ χρόνου, αὐτοὶ δέν εἶχαν ἀπελπιστεῖ· ἡ πίστη τους διατηρεῖτο καί μεταδίδετο ἀπό γενεά σέ γενεά, ὡς τήν ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Καί τότε –1400 χρόνια μετὰ τήν προφητεία τοῦ Βαλαάμ– οἱ μάγοι, μακρινοὶ μαθητές τοῦ Βαλαάμ, εἶδαν «αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ» (Ματθ. 2,2) καί κατάλαβαν ὅτι μεγάλος βασιλιάς ἦρθε στόν κόσμον. Ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας, πού συνέθεσε τόν θαυμασιό κανόνα τῶν Χριστουγέννων (ὠδή δ'), γράφει: «Τοῦ μάντεως πάλαι Βαλαὰμ τῶν λόγων μνητάς, σοφοὺς ἀστεροσκόπους, χαρὰς ἔπλησας, ἀστήρ ἐκ τοῦ Ἰακώβ ἀνατείλεις, Δέσποτα, ἐθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους, ἐδέξω δὲ προφανῶς δῶρά σοι δεκτὰ προσκομίζοντας.» (βλ. ἀρχιμ. Μελετίου Βαδραχάνη, Ὁ μάντης Βαλαάμ, Α'. Ἀνακτῆθηκε 12-9-2023 ἀπὸ: https://pointfromview.blogspot.com/2018/03/blog-post_80.html).

14. Βλ. Δαν. 2, 31-45. Γέν. 41, 17-31.

ἐκεῖνη τὴν περιπέτεια στὸν δρόμο, πού σᾶς εἶπα, μέ τό γαῖδουράκι του πού δέν προχωροῦσε, κι ὅταν τό χτύπησε δυνατά, τό ὑποζύγιο γύρισε τό κεφάλι του καί μέ ἀνθρώπινη φωνή φώναξε: *Τί μέ χτυπᾷς*; Τρόμαξε ὁ Βαλαάμ· καί τότε γύρισε καί εἶδε ἕναν ἄγγελο μπροστά του μ' ἕνα σπαθί, πού τοῦ εἶπε *Ἐγὼ ἐμποδίζω τό ζῶο σου, γιατί πηγαινε μαζί μέ τούς ἄλλους, τὴν ἀντιπροσωπεῖα, ἐνῶ δέν ἔπρεπε· κι ἐκεῖ τὸν σταμάτησε ὁ ἄγγελος.*

Τό θέμα εἶναι ὅτι δέν μποροῦσε νά πεῖ κάτι διαφορετικό· αἰσθανόταν φόβο. Ἀλλά, ὡς εἰδωολάτρης πού ἦταν, εἶχε φτωχή ἀντίληψη περὶ τοῦ Θεοῦ· ἴσως νά νόμιζε ὅτι ὁ Θεός ἐκεῖ ἀκούει, ἀλλά ἐδῶ δέν ἀκούει. Γι' αὐτό ὁ Κύριος, ὅταν ἀποκάλυψε τό ὄνομά του στὸν Μωυσῆ, εἶχε πεῖ: *Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος· ὁ Κύριος τῶν πάντων.* Αὐτό σημαίνει: *Δέν ὑπάρχει ἄλλος Θεός. Ὅπου καί ἂν εἶμαι, ὅπου καί ἂν βρίσκομαι, ἐγὼ εἶμαι ὁ πανταχοῦ παρὼν Κύριος. Δέν εἶμαι χθεσινός οὔτε αὐριανός· εἶμαι ὁ αἰώνιος Θεός.*¹⁵

Ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιά μεριά αὐτὴ ἡ ἐλλιπὴς γνώση του γιὰ τὸν Θεό, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἡ φιλαργυρία του, τὸν ἔκανε νά κάνει κάτι, πού συνήθως γίνεται ἀπ' τούς ἀνθρώπους ἅμα προβάλλονται τὰ χρήματα, τό συμφέρον, πού πᾶνε νά τὰ χαλάσουν γιὰ μιά στιγμή, καί μετὰ πέφτουν σέ διαπραγματεύσεις.

Λέει λοιπὸν στὸν Βαλάκ: *Ἐγὼ δέν μποροῦσα νά σοῦ πῶ τίποτε διαφορετικό ἀπὸ ἐκεῖνο πού μέ ὑποχρέωνε ὁ Θεός νά πῶ. Ἀλλά πρόσεξε ὅμως τί θά σοῦ πῶ*

15. Βλ. Ἔξοδ. 3, 14. Πρβλ. Ψαλμ. 80, 9-10. κ.ἄ.

τώρα. Θά σοῦ τό πῶ στό ἀντί τώρα αὐτό. Θά σοῦ πῶ μιά συμβουλή, τί νά κάνεις, ὥστε νά νικήσεις τούς Ἑβραίους. Καί ποιά εἶναι αὕτη ἡ συμβουλή; Ἄκουσέ με. Θά προσπαθήσεις νά παρασύρεις τούς Ἑβραίους σέ δύο πράγματα· τό ἓνα εἶναι νά λατρεύουν ὄχι τόν Θεό τόν δικό τους ἀλλά τόν θεό τόν δικό σου, καί τό δεύτερο εἶναι νά πέσουν στήν πορνεία. Καί τότε θά ὀργιστεῖ ὁ Θεός τους, γιατί δέν θέλει ὁ λαός Του νά λατρεύει ἄλλους θεούς οὔτε νά πέφτει στήν πορνεία. Δυό λοιπόν πράγματα σοῦ συνιστῶ· φρόντισε νά παρασυρθοῦν στήν εἰδωλολατρία –ὅπως θά τό λέγαμε σήμερα– καί στήν πορνεία. Καί τότε θά δεῖς ὅτι θά θυμώσει ὁ Θεός τους, θά πέσει κακό μέσα στόν λαό, θά ἀποδεκατιστεῖ ὁ λαός, κι ἐσύ θά γλυτώσεις.

Ἡ ἱστορία στή συνέχεια μᾶς λέει ὅτι ὁ Βαλαάμ, ἀφοῦ ἔδωσε τή συμβουλή του, δέν ἔφυγε ἀπό τή γῆ Μωάβ, ἔμεινε ἐκεῖ, καί τιμωρήθηκε διά σφαγῆς καί αὐτός· δέν κατάφερε τίποτε νά κερδίσει.¹⁶ Ὡστόσο, ἀκοῦστε.

Ἡ μέθοδος εἶναι φοβερή· εἶναι τό καλόπιασμα. Ξέρετε, ὅταν δέν μπορούμε νά μπουῦμε στά πράγματα διά τῆς βίας, διά τῶν ὅπλων, τότε μπαίνουμε διά τῆς διεισδύσεως καί διά τῆς εἰσπηδήσεως. Καί μέ αὐτά τά δυό, μέ τήν διείσδυση καί τήν εἰσπήδηση –προπαντός μέ τήν διείσδυση– καί μέ τό νά προσπαθήσουμε νά φέρουμε τούς ἄλλους στά χνάρια μας, διαδίδοντας ὅ,τι θά διαδώσουμε, εἰσάγοντας δυό πράγματα, τήν εἰδωλολατρία καί τήν πορνεία, πετυχαίνουμε αὐτό πού θέλουμε. Ἀκοῦστε λοιπόν τή συνέχεια.

16. Βλ. Ἀριθ. 31, 8.

Διοργανώνουν μία γιορτή οἱ Μωαβῖτες πρὸς τιμὴν τοῦ Βεελφεγώρ, δηλαδή τοῦ θεοῦ τοῦ δικοῦ τους, καὶ καλοῦν τοὺς Ἑβραίους νὰ παραστοῦν σ' αὐτήν. «*Καὶ κατέλυσεν Ἰσραὴλ ἐν Σαττεῖν· καὶ ἐβεβηλώθη ὁ λαὸς ἐκπορνεῦσαι εἰς τὰς θυγατέρας Μωάβ.*» Βγῆκαν ἐκεῖ οἱ κοπέλες, στολισμένες, ὁμορφες, μακιγιαρισμένες (τό μακιγιάρισμα, ξέρετε, εἶναι πανάρχαιο· ὅπως καὶ τό βάψιμο τῶν χειλῶν καὶ τῶν παρειῶν καὶ τῶν ματιῶν πανάρχαια εἶναι αὐτά) καὶ ὁ Ἰσραηλιτικός λαὸς μολύνθηκε, διότι ἔπесαν στήν πορνεία μαζί τους. «*Καὶ ἐκάλεσαν αὐτοὺς εἰς τὰς θυσίας τῶν εἰδώλων αὐτῶν, καὶ ἔφαγεν ὁ λαὸς τῶν θυσιῶν αὐτῶν –δηλαδή τὰ εἰδωλόθυτα¹⁷– καὶ προσεκύνησαν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν*», καὶ προσκύνησαν στὰ εἰδωλα τῶν Μωαβιτῶν. «*Καὶ ἐτελέσθη Ἰσραὴλ τῷ Βεελφεγώρ*», καὶ ἔκανε τελετή, ἔκανε γιορτή ὁ Ἰσραὴλ πρὸς τιμὴν τοῦ Βεελφεγώρ, «*καὶ ὠργίσθη θυμῷ Κύριος τῷ Ἰσραήλ.*»¹⁸, καὶ θύμωσε πολὺ ὁ Κύριος.

Καὶ τότε, ἀγαπητοί μου, ἔγινε τό φοβερό κακό. Τότε διέταξε ὁ Μωυσῆς, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, νὰ σφαγοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι πού πῆγαν καὶ πόρνευσαν καὶ πρόσφεραν θυσιές στὰ εἰδωλα. Καὶ μάλιστα εἶπε ὁ Μωυσῆς: *Μὴ λυπηθεῖτε, ἂν αὐτός εἶναι ὁ πατέρας σας, ὁ ἀδελφός σας ἢ ὁ γιός σας!* Κι ἔπесε σφαγὴ μέσα σὸ στρατόπεδο, καὶ φονεύθηκαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἴκοσι τέσσερις χιλιάδες ἄνθρωποι!¹⁹

17. Φαγητὰ παρασκευασμένα ἀπὸ κρέατα, θυσιασμένα πρῶτα στοὺς θεούς, πού διοχέτευαν στήν ἀγορὰ τὰ διάφορα Ἱερά.

18. Ἀριθ. 25, 1-3.

19. Ἀριθ. 25, 4-9.

Καί ὁ θυμός τοῦ Θεοῦ ξέρετε μέ τί σταμάτησε; Ὅταν ὁ Φινεές, σέ μία προκλητική περίπτωση, ἐπενέβη δυναμικά. Δηλαδή, ἓνας Ἰσραηλίτης ἄρχοντας ἔβαλε στό στρατόπεδο μία Μωαβίτισσα γυναίκα κατά προκλητικό τρόπο, μπροστά στά μάτια τῶν Ἑβραίων, καί τήν πῆγε στή σκηνή του γιά νά ἁμαρτήσει. Καί τότε ἄναψε ἀπό ἱερή ἀγανάκτηση ὁ Φινεές, πῆρε ἓνα δόρυ καί πῆγε μέσα στό ἀντίσκηνο καί τούς κάρφωσε καί τούς δυό ἐπάνω στή γῆ μέ τό δόρυ! Καί τότε, λέει, θεωρήθηκε ἡ πράξη αὐτή ἀρετή ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καί ἔπαυσε ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐναντίον τῶν Ἑβραίων.²⁰

Εἶχε δίκιο λοιπόν ὁ Βαλαάμ ὅταν ἔκανε τήν ὑπόδειξη αὐτή, ὅταν ἔδωσε τή συμβουλή αὐτή στόν Βαλάκ: *Βάλε τους νά ἁμαρτήσουν, καί θά δεῖς ὅτι ὁ Θεός θά θυμώσει μαζί τους.*

Λέει τώρα ὁ Κύριος, στήν Ἀποκάλυψη, στήν ἐπιστολή πού στέλνει στόν ἐπίσκοπο τῆς Περγάμου: *Ξέρεις τί ἔκανε τότε ὁ Βαλαάμ, πού συμβούλευσε τόν Βαλάκ νά φᾶνε εἰδωλόθυστα, νά προσφέρουν θυσίες στούς ψεύτικους θεούς, στά εἰδωλα, καί νά πορνεύσουν. Τό ἴδιο πράγμα κάνουν τώρα καί οἱ Νικολαῖτες μέσα στήν Ἐκκλησία σου. Τό ἴδιο πράγμα!*²¹

Τί ἀκριβῶς, δηλαδή;

Τά παλιά ἁμαρτήματα τοῦ Ἰσραήλ, ὅπως σᾶς τόνισα, ἦταν ἡ πορνεία καί ἡ εἰδωλολατρία. Ἀλλά αὐτά τά δυό ἀκριβῶς εἶναι ἡ δράση καί ἡ δόλια μέθοδος καί τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ποτέ δέν ἔλειψαν οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας, πού μέ τόν τρόπο αὐτόν προ-

20. Ἀριθ. 25, 10-13.

21. Ἀποκ. 2, 14-15.

σπαθοῦν νά προσβάλλουν τούς Χριστιανούς.²²

Εἶναι χαρακτηριστικό καί ἀξιοπαρατήρητο πώς *Βαλαάμ* στά ἐβραϊκά σημαίνει *Νικόλαος*.²³ Καί δέν εἶναι τυχαῖο τό ὅτι οἱ ὁπαδοί αὐτῆς τῆς αἰρέσεως ὀνομάζονταν *Νικολαῖτες*. Καί *Νικόλαος* ἔχει δύο σημασίες· ἡ πρώτη εἶναι ἡ *νίκη τοῦ λαοῦ*, ἐνῶ ἡ δεύτερη εἶναι *αὐτός πού νικάει τόν λαό*. Συνεπῶς, *Νικόλαος*, μέ τή δεύτερη σημασία τῆς λέξεως, εἶναι *αὐτός πού νικάει τόν λαό*, δηλαδή *αὐτός πού καταστρέφει τόν λαό*. Ἔτσι, ἀφοῦ *Βαλαάμ*, πού στά ἐβραϊκά σημαίνει *Νικόλαος*, εἶναι αὐτός πού καταστρέφει τόν λαό τοῦ Θεοῦ, τότε *Βαλααμίτες*, ἢ *Νικολαῖτες* στήν ἐλληνική γλῶσσα, εἶναι αὐτοί πού καταστρέφουν τόν λαό τοῦ Θεοῦ.²⁴

Ἄς ὑποθέσουμε γιά μιά στιγμή ὅτι δέν ξέρουμε ἄν ἱστορικά ὑπῆρξαν ἢ δέν ὑπῆρξαν οἱ *Νικολαῖτες*, ἢ μήπως εἶναι μία εἰκόνα τήν ὁποία παρουσιάζει ὁ Κύριος γιά νά μιλήσει γιά τούς δολιοφθορεῖς τοῦ δικοῦ του λαοῦ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπῆρξαν ἱστορικά, γιατί καί ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, ἀλλά καί ἄλλοι Πατέρες τῆς

22. Οἱ Σιωνιστές χρησιμοποιοῦν τίς οἰκονομικές τους ἐπιχειρήσεις ὄχι μόνο γιά κερδοσκοπικούς σκοπούς, ἀλλά κυρίως χάριν τῶν σιωνιστικῶν τους σκοπῶν, πού εἶναι ἡ παγκόσμια ἐπικράτησή τους, μέ τήν κατάκτηση τῆς παγκόσμιας οἰκονομίας καί τήν ἐξαφάνιση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Γι' αὐτό ἐπιδιώκουν νά ἔχουν ἐπιχειρήσεις πού ἐπηρεάζουν περισσότερο τά πλήθη, ὅπως μουσική, κινηματογράφο, τύπο, τηλεόραση, ραδιόφωνο, διαφημίσεις, μόδα... (Ἀριστοτέλη Δελήμπαση, *Πάσχα Κυρίου*, Ἀθήνα 1985, σ. 606)

23. Βλ. Β. Στεφανίδου, *Ἐκκλησιαστική Ἱστορία*, ἐκδ. Ἀστήρ, 1948, σ. 62, καί Παναγ. Χρήστου, *Ἑλληνική Πατρολογία*, τόμ. Β', ἐκδ. Κυρομάνος, Θεσσαλονίκη 1999, σ. 144.

24. Βλ. π. Ἀθαν. Μυτιληναίου, *Ἡ Ἀποκάλυψις*, Τόμος Α', Ὁμιλία 10η, ἐκδ. Ἱερώς Μονῆς Κομνηνείου, Στόμιον 2023.

Ἐκκλησίας μας, πρῶτοι, καί ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος καί ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας, ἀναφέρονται στούς Νικολαῖτες ὡς ἱστορική περίπτωση. Πράγματι ὑπῆρχαν αἰρετικοί πού εἶχαν τήν ἐπωνυμία *Νικολαῖτες*, καί τό βλέπει κανεῖς ὀλοκάθαρα, καί μάλιστα μ' αὐτό τό ὄνομα.

Ὅμως ἐκεῖνο πού θέλει νά τονίσει ὁ Κύριος καί πού μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς σήμερα εἶναι κάτι ἄλλο. Οἱ Νικολαῖτες δέν ὑπάρχουν σήμερα, δέν ὑπάρχει αὐτή ἡ αἵρεση. Ἀλλά Νικολαῖτες ὑπάρχουν! Μᾶς ἐνδιαφέρει λοιπόν νά μάθουμε τήν δράση καί τήν μέθοδο τῶν ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τῶν *Νικο-λαϊτῶν*, τῶν *Βαλααμιτῶν*. Καί ποιὰ εἶναι αὐτή; Εἶναι τό *ἐκπορνεῦσαι καί εἰδωλολατρεῖν*. Δηλαδή οἱ Νικολαῖτες πλέον εἶναι τύπος· ἀντιλαμβάνεστε; Ὁ Βαλαάμ εἶναι ὁ τύπος τῆς δολιοφθορᾶς τοῦ νέου Ἰσραήλ τῆς χάριτος, δηλαδή τῶν Χριστιανῶν. Αὐτό, ὡς μέθοδο, τό βλέπουμε διάσπαρτο μέσα στήν Ἱστορία.

Θά σᾶς πῶ κάτι ἀπό τόν παλιό καιρό.

Ὅπως θά ξέρετε, κάποτε ὁ ἱερός Χρυσόστομος τά ἔβαλε μέ τήν βασιλική αὐλή. Ἐγιναν πολλές συνάξεις καί συμβούλια γιά τό πῶς θά ἐξοντώσουν τόν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Κωνσταντινουπόλεως –αὐτόν πού τόν εἶχαν ἀρπάξει μέ τό ἅμάξι γιά νά κάνει δῆθεν περίπατο στά περὶχωρα τῆς Ἀντιοχείας, καί τό ἅμάξι δέν ξαναγύρισε στήν Ἀντιόχεια, ἀλλά πῆγαινε πρὸς Κωνσταντινούπολη, γιά νά τόν κάνουν ἀρχιεπίσκοπο! Μέ ἀπαγωγή ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος ὁ ἱερός Χρυσόστομος!

Αὐτόν τόν ἄνθρωπο τώρα θέλουν νά τόν ἐξοντώσουν! Ὅχι βέβαια ὁ λαός. Ὁ λαός ἔμεινε πιστός στόν ἱερό Χρυσόστομο. Διαβάστε τήν βιογραφία του, παρα-

καλῶ, νά δεῖτε τί φοβερά πράγματα γίνονταν στήν ἐποχή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.²⁵

Λοιπόν. Τί λέτε ὅτι προτάθηκε στόν κύκλο τῶν παλατιανῶν ἐναντίον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου; Πολλά προτάθηκαν· ἀλλά τό πιο πονηρό ἀπ' ὅλα ἦταν: Προσπαθῆστε νά κάνετε τόν Ἰωάννη νά ἁμαρτήσῃ! Διότι, στήν πρόταση νά τοῦ ἀφαιρεθεῖ ἡ περιουσία, εἰπώθηκε ὅτι δέν εἶχε περιουσία ὁ Ἰωάννης, ἦ, ἄν εἶχε κάποια, αὕτη ἦταν τῆς Ἐκκλησίας, καί συνεπῶς θά τήν στεροῦνταν οἱ φτωχοί. Στήν πρόταση νά τοῦ ἀφαιρεθεῖ ἡ ζωή ἢ νά σταλεῖ ἐξορία, ὑπῆρχε ὁ ἀντίλογος ὅτι τόν Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο δέν τόν ἐνδιέφερε αὐτό, διότι ὁ ἴδιος θά ἐπιθυμοῦσε νά μεταφυτευθεῖ γρήγορα στόν Οὐρανό. Τίποτα δέν ἀπειλοῦσε τόν Χρυσόστομο· τίποτα, τίποτα, τίποτα! Μόνο ἓνα φοβόταν –ὀρθῶς– ὁ ἱερός Πατέρας· τήν ἁμαρτία! Καί προτάθηκε ἀκριβῶς αὐτό· *Κάντε τον νά ἁμαρτήσῃ!* Εἶδατε δαιμονική συμβουλή; *Κάνετέ τον νά ἁμαρτήσῃ!*²⁶

Ἦ, λοιπόν, ἀγαπητοί μου, δέν καταλύεται ὁ λαός

25. Βλ. Παλλαδίου Ἐλενουπόλεως, *Διάλογος ἱστορικὸς περὶ τοῦ βίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου*, Ε', PG 47, 29-30. Γιά τή ζωή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἐκτός ἀπό τά ἴδια τά συγγράμματά του, μεγάλη ἀξία ἔχουν καί οἱ πληροφορίες πού ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοὶ τοῦ 5ου αἰῶνα, Σωκράτης (*Εκκλησιαστική Ἱστορία*, 6, 2-23), Σωζομενός (*Εκκλησιαστική Ἱστορία*, 8, 2-28), Θεοδώρητος Κύρου (*Εκκλησιαστική Ἱστορία*, 5, 27-36), καθώς καί ὁ ἱερός Φώτιος (*Μυριόβιβλος* 273) καί πολλοὶ ἄλλοι.

26. Τό περιστατικό αὐτό ἀνέφερε σέ κάποια ὁμιλία του ὁ μακαριστός Δημήτριος Παναγόπουλος, λαϊκός ἱεροκήρυκας. Βλ. *Ἀσκητικόν, Ὁρθόδοξη Δικτυακή Παρουσία*. (Ἀνάκτηση 15-2-2024: <https://www.askitikon.eu/agiologio/ofelimapsychis/43754/mono-tin-amartia-na-fovaste-pou-i-etia-olon-afton-ton-dinon/>)

τοῦ Θεοῦ, παρὰ μόνο ὅταν ἁμαρτήσῃ. Καί οἱ ἐχθροί αὐτό τό ξέρουν πολύ καλά, γιατί τούς τό ἐμπνέει ὁ εἰσηγητής τοῦ κακοῦ, ὁ Διάβολος· καί τί κάνουν; ἐφαρμόζουν δύο μεθόδους: τήν ἀποστασία ἀπό τόν Θεό καί τήν πορνεία.²⁷

Ρίξτε μιά ματιά στήν ἐποχή μας, νά δεῖτε πῶς ἐκμαυλίζεται ἡ νεολαία μας, καί θά δεῖτε νά ὑπάρχει ἡ ἴδια δρόση καί ἡ ἴδια μέθοδος.

Τά *Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών*, πού εἶναι ἔργα τῶν Σιωνιστῶν Ἑβραίων, εἶναι καί στηρίζονται ἐπάνω σ' αὐτή τή μέθοδο. Πάρτε ἓνα βιβλίο νά διαβάσετε γιά τά *Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών* – φτηνό εἶναι – πάρτε νά δεῖτε τί γράφει μέσα! Εἶναι αὐτή ἡ μέθοδος τῆς δολιοφθορᾶς. *Νά μποῦμε μέσα στούς λαούς καί νά τούς παραλύσουμε τό νεῦρο τῆς ψυχῆς, δηλαδή νά εἰσαγάγουμε τήν πορνεία καί τήν ἀποστασία ἀπό τόν Θεό μέ κάθε τρόπο.*²⁸

Ἔτσι, ἐπιχειροῦν νά διαβρώσουν τόν λαό τοῦ Θεοῦ μέ τόν πανσεξουαλισμό, μέ τά ναρκωτικά, μέ τό *upisex*, δηλαδή τήν δῆθεν ἰσοτιμία τῶν φύλων. Σάν νά μήν εἰσηγήθηκε ποτέ ὁ Χριστιανισμός τήν ἰσοτιμία τῶν φύλων! Δέν τούς ἀρέσει αὐτή ἡ ἰσοτιμία τῶν φύλων, κατὰ τό «οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ»²⁹ τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτοί

27. Βλ. *Παρ. Σολ.* 14, 34.

28. Τό βιβλίο αὐτό, πού ἀποτελεῖ τόν *καταστατικό χάρτη* τοῦ Διεθνούς Σιωνισμοῦ, ἐκπλήσσει γιά τήν ἀκριβεία καί μεθοδικότητα μέ τήν ὁποία περιγράφεται ὁ δρόμος γιά τόν τελικό στόχο τῶν Σιωνιστῶν, τήν κατάκτηση τῆς παγκόσμιας ἐξουσίας. Βεβαίως οἱ Σιωνιστές ἀποποιοῦνται τήν πατρότητα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου· ὅμως, γιά πολλές δεκαετίες τώρα, κάνουν ἀκριβῶς ὅ,τι αὐτό περιγράφει!

29. *Γαλ.* 3, 28.

θέλουν ένα άλλο κατασκεύασμα, τό unisex, δηλαδή τήν ὁμοιομορφία τῶν φύλων, πού νά εἶναι ἀντίστροφο: Νά βάζει ὁ ἄνδρας γυναικεῖα ροῦχα, καί ἡ γυναίκα ἀνδρικό! Νά κόβει ἡ γυναίκα τά μαλλιά της, καί ὁ ἄνδρας νά ἀφήνει μαλλιά! Ἡ γυναίκα νά βάζει σπόρ παπούτσια, καί ὁ ἄνδρας νά βάζει τακούνια! Αὐτό τό πράγμα ἐπιδιώκουν, αὐτήν τήν ἀντιστροφή.

Ἀκόμα, μιὰ ἄλλη μέθοδος εἶναι ἡ κατασφυοφάντηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας. Λένε: Ὁ Χριστιανισμός ξόφλησε. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τέτοια... οἱ παπάδες εἶναι τέτοιοι... οἱ δεσποτάδες εἶναι τέτοιοι... Γιά νά μήν πῶ, βεβαίως, ὅτι ἔχουν φροντίσει –γιατί ὑπάρχουν παράλληλες δράσεις– νά ἐξουδετερώσουν τά στελέχη τῆς Ἐκκλησίας. Καί πῶς τά ἐξουδετερώνουν; Μέ τήν ἴδια πάντα μέθοδο. Φοβερό πράγμα! Ἄν δέν ἐπισημάνουμε, ἀγαπητοί μου, αὐτούς τοὺς κινδύνους, αὐτές τίς δολιοφθορές, δέν μπορούμε οὔτε ὡς στελέχη μέσα στήν Ἐκκλησία νά σταθοῦμε. Δέν μπορούμε!

Ἔρχονται μέ καλό τρόπο. Ἄν δοῦν γιά μιὰ στιγμή ἕναν ζηλωτή ἄνθρωπο πού λέει τήν ἀλήθεια, δέν πηγαίνουν νά τοῦ μιλήσουν ἀπότομα. Κάπου-κάπου τοῦ τρίζουν καί τά δόντια. Μετά ὅμως πλησιάζουν μέ καλό τρόπο καί τοῦ λένε ὅτι ἔχει δίκαιο καί ὅτι μιλάει πολύ σωστά! Ἔ, περάστε κι ἀπό τό σπίτι μας νά σᾶς κεράσουμε κάτι· ἐλάτε νά σᾶς δοῦμε, νά κουβεντιάσουμε... τοῦτα-ἐκεῖνα... Προσφέρουν δῶρα –προσέξτε, δῶρα!– προσφέρουν ἐξυπηρετήσεις!... Αὐτές εἶναι οἱ παγίδες. Ἔτσι, σιγά-σιγά, ἐξουδετερώνουν καί τά στελέχη τῆς Ἐκκλησίας.³⁰

30. Προφανῶς ἐδῶ ὁ ὁμιλητής μιλάει ἀπό προσωπική ἐμπειρία.

Καί εἶναι ἄξιον πολλῶν δακρύων, ὅταν πάρα πολλά στελέχη τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν φθαρεῖ καί στούς δύο αὐτούς τομεῖς τῆς παλαιᾶς συμβουλῆς τοῦ Βαλαάμ πρὸς τόν Βαλάκ· καί στό θέμα τῆς ἀποστασίας, καί στό θέμα τῆς ἁμαρτίας –τῆς ποικίλης ἁμαρτίας, ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ, γιατί ἁμαρτία δέν εἶναι μόνον ἡ πορνεία καθεαυτήν, ἀλλά πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται στήν ἀπόλαυση τῶν παρόντων ἀγαθῶν... καί στά χρήματα, καί σέ ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

Ἀλλά κυρίως δίνουν βαρύτητα στό πρῶτο, στό θέμα τῆς ἀποστασίας· ὅταν προσφέρουν βιβλία, ὅταν εἰσάγουν διάφορες θεωρίες καί προσεγγίζουν τά στελέχη τῆς Ἐκκλησίας μας, καί αὐτά δυστυχῶς ἀνταποκρίνονται! Θά ἔλεγα ὅτι αὐτό εἶναι μία προδοσία τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ὑπάρχουν στελέχη τῆς Ἐκκλησίας πού μπορεῖ νά εἶναι μασόνοι, πού μπορεῖ νά εἶναι πνευματιστές ἢ καί... ἄθεοι!

Θά μοῦ πεῖτε: Μπορεῖ ὁ παπάς τῆς ἐνορίας μας νά εἶναι ἄθεος;

Ἀγαπητοί μου, παρατηρήστε καί βγάλτε ἐσεῖς τά συμπεράσματα. Γι' αὐτό σᾶς ἔλεγα προηγουμένως ὅτι ἂν ἐσεῖς δέν φροντίσετε νά σώσετε τόν ἑαυτό σας, μήν περιμένετε ἀπό ἐμᾶς. Ὅχι βεβαίως –πρὸς Θεοῦ!– ὅχι ὅτι κάθε στέλεχος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καί διεφθαρμένος ἄνθρωπος καί πωλημένος καί προδότης –νά φυλάξει ὁ Θεός!–, ἀλλά ὑπάρχουν ὅμως ἀρκετοί! ὑπάρχουν! Ἦδη γνωρίζουμε πώς, κατά μία μαρτυρία, ἀπό τούς ὀκτώ χιλιάδες ἱερεῖς στήν Ἑλλάδα, περίπου χίλιοι δέν πιστεύουν στόν Θεό. Δέν πιστεύουν στόν Θεό! Δέν πιστεύουν οὔτε σ' αὐτό τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστί-

ας! Τίποτα δέν πιστεύουν! Τίποτα!³¹

Λυπᾶμαι πού τό λέω· ἀλλά τό λέω ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τά ἀποκαλύπτει αὐτά. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τά ἀποκαλύπτει, ὅταν λέει: *Τέτοιους ἔχεις μέσα στήν Ἐκκλησία! Πρόσεξε λοιπόν· θά στραφῶ ἐναντίον σου, ἂν δέν μετανοήσεις! Καί πρέπει νά εἰδοποιήσουμε καί τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, διότι οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας πρῶτα προσπαθοῦν νά χτυπήσουν τίς κεφαλές καί μετά τόν λαό. Διότι ὅταν οἱ κεφαλές εἶναι ἐκεῖνες πού εἶναι, ὁ λαός τί νά κάνει παρακάτω; νά παραδοθεῖ; Μά γι' αὐτό καί τά λέμε· γιά νά μήν παραδοθεῖ.*

Προσέξτε· μήν πανικοβληθεῖτε μ' αὐτά πού εἶπα. Δέν σημαίνει ὅτι κάθε κληρικός εἶναι ἄνθρωπος πού δέν κάνει καλά τή δουλειά του, δέν ἀγαπάει καί δέν πιστεύει στόν Θεό· οὔτε ἀκόμη θέλω νά σᾶς κάνω καχύποπτους· μήν τά πάρετε ἔτσι· ἀλλά, ἀπλούστατα, ἐάν κάποτε ἀντιληφθεῖτε ὅτι ἐνδεχομένως ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας σας, ἢ ὁ παραπάνω καί ὁ πιό πάνω καί δέν ξέρω ποιός ἄλλος, δέν πιστεύει, μήν πεῖτε *Μά ἐάν δέν πιστεύει αὐτός, τότε γιατί νά πιστέψω ἐγώ;* Ὁχι. Καί ἂν αὐτός δέν πιστεύει, ἐσύ θά πιστεύεις, διότι ὁ Κύριος εἶναι ἀληθινός. Ἐσύ θά πιστεύεις καί θά ἀγαπᾷς τόν Κύριο. Ἀλλοίμονο ὅμως σ' ἐκεῖνον τόν κληρικό!

Εἶναι τρομερές οἱ ἡμέρες πού ζοῦμε, ἀγαπητοί μου, εἶναι πραγματικά ἡμέρες ἔσχατες!³² Ὁ Κύριος μᾶς εἰδοποίησε γι' αὐτό. Μᾶς μίλησε γιά τούς κακούς

31. Βλ. *Βαριά ἄθεοι οἱ Ἕλληνες κληρικοί*. (Ἀνάκτηση 14-9-2023: <https://www.athensvoice.gr/epikairota/politiki-oikonomia/492050/varia-atheoi-oi-ellines-klirikoi/>).

32. Βλ. *Β' Τιμ.* 3, 1-3.

ἐργάτες, μᾶς μίλησε γιά τίς αἰρέσεις ὅτι θά πληθυν-
 θοῦν, μᾶς μίλησε γιά τούς μισθωτούς ἐργάτες.³³ Καί μι-
 σθωτός δέν εἶναι αὐτός πού θά πάρει μισθό νά ἔχει νά
 φάει· εἶναι αὐτός πού ἔχει τήν ψυχολογία τοῦ μισθω-
 τοῦ. Προσέξτε: κάθε ἱερέας θά πληρωθεῖ γιά νά ζήσει
 τήν οἰκογένειά του. Ὁχι μισθωτός μ' αὐτή τήν ἔννοια,
 ἀλλά μισθωτός μέ τήν ἔννοια τῆς ψυχολογίας τοῦ μι-
 σθωτοῦ. Δηλαδή: *Μέ πληρώνεις; θά σοῦ κάνω Λει-
 τουργία, θά εὐχρηθῶ γιά σένα. Δέν μέ πληρώνεις; δέν
 σοῦ κάνω τίποτα, δέν μέ ἐνδιαφέρει. Παπούλη μου,
 δέν σέ ἐνδιαφέρει;*

Ὅπως ξέρετε, παλιά, καί οἱ ἀξιωματικοί δέν ἔλε-
 γαν *παίρνω μισθό*, ἀλλά *παίρνω ἀποζημίωση*. Καί ὁ
 δάσκαλος παλιά δέν ἔλεγε *παίρνω μισθό*, ἀλλά *παίρνω
 ἀποζημίωση*. Ἦταν λειτουργήματα αὐτά. Αὐτό δηλαδή
 δέν σημαίνει ὅτι ἂν δέν μέ πληρώνει ἡ πολιτεία ἐγώ
 δέν θά πάω νά διδάξω ἢ νά πολεμήσω. Ἐγώ θά πάω νά
 διδάξω καί νά πολεμήσω, εἴτε μέ πληρώνει ἡ πολιτεία
 εἴτε δέν μέ πληρώνει· εἶναι δύο διαφορετικά πράγμα-
 τα· κι αὐτό, γιατί; διότι δέν εἶμαι *μισθωτός*, δέν ἔχω τήν
 ψυχολογία τοῦ *μισθωτοῦ*.

Ὅπως ἀντιλαμβάνεστε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, τά
 πράγματα εἶναι πάρα πολύ ἄσχημα, καί σᾶς εἰδοποιῶ
 νά τό ξέρετε. Γι' αὐτό βλέπουμε ὅλα αὐτά πού σᾶς ἔλε-
 γα προηγουμένως, πού σήμερα τά ἀποκαλοῦμε *σκοτει-
 νές δυνάμεις*, νά ἐπιτίθενται μέ κάθε τρόπο. Αὐτές εἶ-
 ναι οἱ *σκοτεινές δυνάμεις*, πού ἐπιτίθενται ἐναντίον
 τῶν ἀγρυπνούντων καί ἐναντίον τῶν φυλάκων τῆς Πί-

33. Βλ. Λουκᾶ 13, 27. Ματθ. 24, 24. Μᾶρκ. 13, 21. Ἰωάν. 10, 12-13.

στεως καί τούς περιωβρίζουν, μέ χυδαῖα πολλές φορές κοσμητικά ἐπίθετα, γιατί στέκονται ἐμπόδιο σ' αὐτό τό καταλυτικό τους ἔργο. Ὑποτίθεται ὅτι ἐξηγεῖται γιατί ἐπιτίθενται αὐτοί οἱ σύγχρονοι Νικολαῖτες σέ κάθε ζωντανή χριστιανική παρουσία καί ἀντίσταση.

Ἔνα σᾶς εἰδοποιῶ ξανά: ὁ ἐχθρός εἶναι ἐντός τῶν τειχῶν! Ἀντιλαμβάνεστε, ἐπαναλαμβάνω, πόσο δύσκολο εἶναι οἱ καιροί μας καί τί βάρος ἐπωμίζονται αὐτοί πού ἀγρυπνοῦν; Ἀγρυπνεῖτε ὅμως κι ἐσεῖς! Θά ἐπαναλάβω τό σύνθημά τους εἶναι: ἀποστασία ἀπό τόν Θεό, ἀθεΐα –πού τή βλέπουμε διάχυτη στήν ἐποχή μας· ἀθεΐα!– καί ἀπό τήν ἄλλη μεριά ἀπολαύσεις σαρκικές, ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ, μέ ὅποιονδήποτε τρόπο.

Γι' αὐτούς, τούς τότε καί τούς πάντα ἀλλά καί τούς σημερινούς Νικολαῖτες, γράφει ὁ ἀπόστολος Πέτρος τά ἑξῆς: «Ὁφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίδος καὶ ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας, δελεάζοντες ψυχὰς ἀστήρικτους –ἄχ, αὐτὲς οἱ ἀστήρικτες ψυχές!– καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες, κατάρας τέκνα –Πώπώ, κατάρας τέκνα! Δέν τό λέω ἐγώ· ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τό λέει– καταλιπόντες εὐθεΐαν ὁδὸν ἐπλανήθησαν, ἐξ-ακολουθήσαντες τῇ ὁδῷ τοῦ Βαλαὰμ τοῦ Βοσόρ, ὃς μισθὸν ἀδικίας ἠγάπησεν... Οὗτοί εἰσι πηγαὶ ἄνυδροι, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους –τῆς Κολάσεως– εἰς αἰῶνα τετήρηται.»³⁴. Ὑποτίθεται ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου, γιὰ τούς Νικολαῖτες, ὅλων τῶν ἐποχῶν καί ὅλων τῶν αἰώνων.

Ἀλλά ἂς προσέξουμε καί κάτι ἀκόμα. Σ' αὐτή τήν

34. Β' Πέτρ 2, 14-17.

παρατήρηση πού κάνει ὁ Κύριος στὸν ἐπίσκοπο τῆς Περγάμου, ὅταν τοῦ λέει ὅτι ὁ Βαλαάμ δίδαξε τὸν Βαλάκ «βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραήλ», ἔχουμε τὸ φαινόμενο τοῦ σκανδάλου.

Ὅπως ξέρετε, τὸ σκάνδαλο, γιὰ τὸ ὁποῖο μίλησε ὁ Κύριος στὰ εὐαγγέλια, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ σκόνταμα στὴν πίστη στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί στὴν ἠθική.

Ὁ Κύριος, γιὰ τὴν πρώτη περίπτωση, τῆς πίστεως στό ὄνομά Του, εἶπε τὸ ἑξῆς: «ὃς δ' ἂν σκανδαλίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης»³⁵. Δηλαδή: Ἄν κάποιος σκανδαλίσει ἓναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς –στὴν ἡλικία ἢ στὴν κοσμικὴ προβολή– τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους, ἂν σκανδαλίσει αὐτοὺς πού πιστεύουν στό ὄνομά μου –δηλαδή πεῖ: Κάθεσαι καί πιστεύεις στὸν Χριστό...! Καί τί εἶναι ὁ Ἰησοῦς...;– τότε τὸν συμφέρει νά πάει νά αὐτοκτονήσῃ!... νά βάλει μιὰ μυλόπετρα στὸν λαιμό του καί νά πάει νά πέσει μέσα στὴ θάλασσα νά φουντάρει! Τὸν συμφέρει, γιατί ἡ τιμωρία του θά εἶναι μικρότερη. Ἡ ἁμαρτία του ὡς αὐτόχειρα θά εἶναι μικρότερη ἀπὸ αὐτὴν τοῦ σκανδαλοποιοῦ, ὅταν πεῖ στὸν ἄλλο νά μὴν πιστεύει στό ὄνομά μου.

Σήμερα αὐτός ὁ σκανδαλισμός εἶναι εὐρύτατος. Ὑπάρχουν δάσκαλοι καί καθηγητές, εὐτυχῶς ὄχι ὅλοι, πού λένε: Κάθεσαι καί πιστεύεις στὸν Χριστό... Ὑπάρχουν καί γονεῖς πού τὸ λένε στὰ παιδιά τους αὐτό!

35. Ματθ. 18, 6. Μάρκ. 9, 42. Λουκᾶ 17, 2.

Καί ὁλόκληρη ἡ κοινωνία τό λέει αὐτό, μέ τά ἔντυπά της, μέ κάθε τρόπο, καί μέ τά μέσα ἐνημερώσεως, μέ κάθε τρόπο, καί καλυμμένο καί ἀπροκάλυπτο. *Κάθε-στε καί πιστεύετε στόν Ἰησοῦ Χριστό...* Ναί! Γι' αὐτούς τί ἀρμόζει; τό εἶπε ὁ Κύριος.

Ὅσο γιά τή δεύτερη περίπτωση, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε στή συνέχεια: «οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπό τῶν σκανδάλων»³⁶, ἀλλοίμονο στόν κόσμο ἀπό τά σκάνδαλα. Ποιά σκάνδαλα; Ἡθικῆς φύσεως τώρα· τό νά βγαίνει δηλαδή κανεῖς ἡμίγυμνος καί νά σκανδαλίζει τούς ἄλλους, τίς *ἀστήρικτες ψυχές*, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Ἐδῶ μιλάει εἰδικά γιά θέματα ἠθικῆς μέ τή στενή σημασία τῆς λέξεως. Βγαίνει ἡ κυρία ἡμίγυμνη ἔξω καί προκαλεῖ τούς ἄλλους, καί πέφτουν στήν ἁμαρτία. Γι' αὐτό λέει *ἀλλοίμονο στόν κόσμο ἀπό τά σκάνδαλα!*

Πάντως, εἶναι ἀξιοπαρατήρητο, καί θά τό ἐπαναλάβω, ὅτι ὁ Βαλάκ χρησιμοποίησε, κατά τή συμβουλή τοῦ Βαλαάμ, καί τά δύο εἶδη σκανδάλων, καί στό θέμα τῆς πίστεως καί στό θέμα τῆς ἠθικῆς, δηλαδή αὐτά τά δύο εἶδη τά ὁποῖα, ὅπως σᾶς ἀνέφερα, ἀφθονοῦν στήν ἐποχή μας.

Ἔτσι, θά παρακαλέσω πολύ, ἀγαπητοί μου, πάρα πολύ θά παρακαλέσω, ἅς ἀναλογιστοῦμε τίς εὐθύνες μας πού ἔχουμε ἀπέναντι στούς ἄλλους ἀνθρώπους καί ἀπέναντι, πρό παντός, στά παιδιά καί τούς νέους. Καί οἱ γονεῖς, καί οἱ ἐκπαιδευτικοί, καί ἐμεῖς οἱ κληρικοί, καί ἡ πολιτεία, καί γενικά ἡ κοινωνία, ἅς σταθοῦμε μπροστά στά παιδιά μας μέ σεβασμό· εἶναι ἡ γενεά

36. *Ματθ.* 18, 7.

πού ἔρχεται.³⁷ Ἄν αὐτή ἡ γενεά τραφεῖ μέ τήν ἀπιστία καί μέ τά σαρκικά ἁμαρτήματα, αὐτή θά στραφεῖ μετά ἑναντίον μας· καί θά στραφεῖ ἑναντίον μας ἐπειδή τήν ποτίσαμε βρώμικο νερό ἀπό *συντετριμμένα πηγάδια*,³⁸ τά *συντετριμμένα* αὐτά *πηγάδια* τῆς ἀποστασίας καί τῆς ἀνηθικότητος. Ἐμᾶς τούς ἴδιους δέν θά σεβαστοῦν· οὔτε τούς γονεῖς, οὔτε τούς καθηγητές θά σεβαστοῦν· καί τούς ἱερεῖς δέν θά σεβαστοῦν. Κι αὐτό ἤδη γίνεται· στρέφεται ἡ νεολαία ἑναντίον μας.

Ἀγαποῦν νά ὀνομάζουν τά νειᾶτα –τουλάχιστον ἦταν ἓνας χαρακτηρισμός λίγων ἐτῶν πιο πίσω– *ὀργισμένα νειᾶτα*...³⁹ Ποιά *ὀργισμένα νειᾶτα*, ἀγαπητοί...; ἔμεῖς τά ὀργίσαμε τά νειᾶτα! Ξαφνικά, γιά μία στιγμή, βρέθηκαν ὀργισμένα; Ἐμεῖς τά ὀργίσαμε τά νειᾶτα, μέ τή ζωή μας, μέ τόν τρόπο μας, μέ τήν διδασκαλία μας. Καί τώρα θά δρέψουμε τούς καρπούς.

Ἐμεῖς οἱ μεγάλοι φταῖμε, ἄν σήμερα ὑπάρχει στόν κόσμο ἡ πολλή ἁμαρτία, ὑπάρχει ἡ ἀναρχία. Ἀναρχία ὄχι μόνο μέ τή στενή σημασία τῆς λέξεως, ἄν κάποιος δηλαδή πάει νά ἀνατινάξει μέ μία βόμβα ἓνα κτήριο, ἀλλά μέ τήν εὐρεῖα ἔννοια τῆς λέξεως ἀναρχία. Ὅταν τό παιδί λέει στόν πατέρα του καί στή μάνα του *Δέν σέ γνωρίζω*, ὅταν λέει στόν καθηγητή του *Καί ποιός εἶσαι ἐσύ;* καί στόν κληρικό μπροστά ἀσχημονεῖ ἢ ὅ,τι ἄλλο κάνει, ὅλα αὐτά, μέ τήν εὐρεῖα ἔννοια, εἶναι μία ἀναρχία. Θά δρέψουμε λοιπόν τούς καρπούς. Καί αὐτούς

37. Βλ. *Ψαλμ.* 21, 31.

38. Βλ. *Ἰερ.* 2, 13.

39. Ἴσως ὁ ὁμιλητής εἶχε ὑπ' ὄψιν του τό μεταφρασμένο θεατρικό ἔργο τοῦ John Osborne *Ὀργισμένα Νειᾶτα* (*Look Back in Anger*).

τούς καρπούς πού ἔχουμε σήμερα τούς φύτεψαν, τούς ἔσπειραν οἱ *Νικολαῖτες*, οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί μου, ὥς γονεῖς, ὥς ἐκπαιδευτικοί, ὥς κληρικοί καί ὥς πολιτεία, ἅς ἀγρυπνοῦμε!

Κυριακή, 15 Φεβρουαρίου 1981